

ת"פ 1174/10 - מ.י. לשכת תביעות ירושלים נגד נחמיה אשכנזי - עניינו הסתיים, יצחק פאלוך, חננאל סלמן - עניינו הסתיים, יעקב זרגורי, יוסף קראוס

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 1174-10 מ.י. לשכת תביעות ירושלים (פלילי) נ' אשכנזי ואח'

בפני כב' השופט ירון מינטקביץ
בעניין: מ.י. לשכת תביעות ירושלים (פלילי)

המאשימה

נגד

1. נחמיה אשכנזי - עניינו הסתיים ע"י עו"ד פוקסברומר
2. יצחק פאלוך ע"י עו"ד מיטל סחראי
3. חננאל סלמן - עניינו הסתיים ע"י עו"ד גביאל טרונשבילי
4. יעקב זרגורי ע"י עו"ד הרצל אברהם
5. יוסף קראוס

הנאשמים

גזר דין- נאשם מס' 2

רקע

נאשם מס' 2 (להלן: **הנאשם**) הורשע על פי הודאתו בעבירות התפרצות לבנין שאינו משמש למגורים, סיוע להתפרצות לבנין שאינו משמש למגורים, היזק לרכוש ונסיון לקבלת דבר במרמה.

הודאת הנאשם נשמעה בעקבות הסדר דיוני אליו הגיעו הצדדים, במסגרתו הודה הנאשם בחלק מעובדות כתב האשום והמאשימה הסתפקה בתשובתו. לענין העונש הוסכם בין הצדדים, כי המאשימה תעתור לעונש של מאסר לריצוי בעבודות שירות ומאסר מותנה. ב"כ המאשימה נמקה ההסדר בחלוף הזמן מאז ביצוע העבירות וקושי ראייתי בהוכחת האשומים.

על פי תשובת הנאשם לאשום הראשון, ביום 27.3.2006 בשעות הלילה, התפרץ הנאשם יחד עם נאשמים מס' 1 ו- 3 לבית תמחוי תוך שבירת מנעול הדלת. הנאשמים עקרו מקיר בית התמחוי כספת בה היו דרכונים, כסף מזומן, צ'קים ומפתחות של כלי רכב, וגנבו את הכספת על תכולתה וכן מסכי מחשב וטלפון נייד. אם בכך לא די, הנאשמים שברו בבית התמחוי שולחנות ומגירות והפילו אוכל שהיה מיועד לחלוקה לנצרכים. בשל אלה הורשע בעבירות של התפרצות לבנין שאינו משמש למגורים והיזק לרכוש.

על פי תשובת הנאשם לאשום השני, הנאשם ניסה יחד עם נאשם מס' 3 ואדם נוסף לפדות שניים מהצ'קים אותם גנבו

עמוד 1

מבית התמחוי. הצ'קים לא נפדו משום שלא היה להם כיסוי בחשבון ממנו נמשכו. בשל כך הורשע הנאשם בעבירה של נסיון לקבלת דבר במרמה.

על פי עובדות האשום השישי, בלילה שבין יום 24.7.2006 ויום 25.7.2006 התפרץ הנאשם יחד עם נאשמים מס' 3, 4 ו- 5 למרפאת שיניים, תוך שבירת תקרת גבס ועקירת דלתות. הנאשמים גנבו מהמקום כסף מזומן, ציוד משרדי וציוד רפואי שונה. על פי המוסכם בין הצדדים, חלקו של הנאשם התמצה בכך שנכח במקום ותצפת עליו וחלקו היווה סיוע להתפרצות בלבד - ובכך הורשע.

עמדות הצדדים

ב"כ המאשימה טענה, כי נקודת המוצא ביחס לאשומים בהם הורשע הנאשם היא עונש של מאסר בפועל לריצוי ממש. כן הפנתה להרשעותיו הקודמות של הנאשם. עם זאת, לאור הנסיבות ובהן חלוף הזמן ותסקיר חיובי של שירות המבחן, בקשה להסתפק בעונש של מאסר לריצוי בעבודות שירות.

ב"כ הנאשם שמה דגש על כך שמאז הארוע חלפו שמונה שנים, במהלכן שינה הנאשם דרכיו לטובה. כן התייחסה לנסיבותיו האישיות שפורטו בתסקיר שירות המבחן, ובהן העובדה שהוא אב לילד בן שש שהוא חייב במזונותיו. ב"כ הנאשם טענה, כי השתתף מאסר בעבודות שירות תביא לפגיעה קשה בנאשם ועל כן עתרה להשתתף של"צ.

הנאשם ביקש לומר את מילותיו. בדבריו הביע חרטה על מעשיו ואמר שכיום הוא נמצא במקום שונה ואוהב את עבודתו וביקש להמנע מהשתתף מאסר בעבודות שירות. גם אביו אמר דברים דומים.

במסגרת טעוניה ההגנה הוגשו מכתבי המלצה על הנאשם ממעסיקו ומראש ישיבה בה הוא לומד, מהם עולה כי עושה חיל בעבודתו ולימודיו (במ/2 ובמ/3).

מתחם העונש ההולם

אמנם הצדדים קבעו בהסדר ביניהם מתחם עונש למכלול העבירות, על פיו הגבילה עצמה המאשימה לעונש של מאסר שירותה בעבודות שירות. עם זאת, על פי הפסיקה הנוהגת, אין בכך כדי לפטור בית המשפט מלקבוע מתחם עונש באופן עצמאי, לשם בחינת סבירות ההסדר וגזירת העונש במתחם אותו קבעו הצדדים (ר' למשל עפ"ג 30554-11-13, אופיר זקן נ' מדינת ישראל).

אישומים ראשון ושני:

על פי האשום הראשון, הנאשם וחבריו התפרצו לבית תמחוי וגנבו מתוכו כספת ובה כסף מזומן, צ'קים ודרכונים וכן ציוד משרדי. לא פחות חמור הוא ההרס אותו זרעו הנאשם וחבריו במקום אגב ההתפרצות - ומעובדות כתב האשום עולה כי המדובר בוונדליזם לשמו. הנאשמים שברו ריהוט והפילו מוצרי מזון אשר היו מיועדים לנצרכים, אלה שגורלם פגע בהם עד שנזקקו לתרומות מזון על מנת לשבוע לחם.

על פי האשום השני, לאחר להתפרצות, הנאשם ואחד משותפיו ניסו לפדות שניים מהצ'קים אותם גנבו, אך בשל העדר כיסוי בחשבון לא הצליחו בכך. מעשה זה בא בעקבות ההתפרצות ומהווה חלק ממנה ועל כן לא ראיתי לנתקו מן ההתפרצות ולקבוע בגינו מתחם עונש נפרד.

עבירת התפרצות לבית עסק היא עבירה קשה וחמורה, אשר יש בה לפגוע פגיעה כלכלית קשה בקרבן העבירה, הן נזק ישיר, הנובע משווי הרכוש אשר נגנב ונזקי ההתפרצות, ונזק עקיף, הנובע מהפגיעה בפעילות העסקית. עם זאת, מדובר בעבירת רכוש אשר ניתן להבין את מניעיה. מנגד, השחתת מוצרי מזון המיועדים לנזקקים, אך לשם ההנאה שבהיזק, היא העבירה שהמאפיין המרכזי לה הוא הכיעור ואטימות הלב. כך גם השחתת הריהוט במקום.

בעבירות התפרצות "רגילות" מתחם העונש אותו אני קובע הוא בין 8 חודשי מאסר לשלוש שנות מאסר (ר' למשל עפ"ג 12-09-1874, סעיד נ' מדינת ישראל). במקרה זה, לאור החומרה והכיעור שבעבירה, המתבטא בהשחתת מוצרי מזון וציוד, אך לשם ההיזק, וכן בשל נסיון פדיון הצ'ק, מתחם העונש ההולם הוא בין שנת מאסר לשלוש שנים.

אישום שלישי

הנאשם תצפת בעת שחבריו התפרצו למרפאת שיניים תוך זריעת הרס וגנבו ממנה ציוד משרדי וציוד רפואי. בין הצדדים הוסכם כי חלקו התמצה בסיוע. ככלל, ענשו המירבי של המסייע הוא מחצית מענשו של המבצע העקרי. עם זאת, במקרה שלפני מדובר בסיוע הנמצא ברף הגבוה של הסיוע ומשיק לביצוע עקרי. כמו כן, בדומה לאשום הראשון, גם באשום זה עבירת ההתפרצות בוצעה תוך זריעת הרס לשם ההרס, ועל כן נסיבותיה חורגות לחומרה מעבירת התפרצות רגילה. לאור זאת מתחם העונש ההולם את העבירה בה הורשע הנאשם הוא מאסר בפועל, לריצוי ממש, לתקופה שבין ששה חודשים ועד שנתיים.

נסיבות אשר אינן קשורות לעבירה

הנאשם יליד 1985. גרוש ואב לילד בן 6. עובד כמנהל עבודה בחברת בניה.

לחובת הנאשם הרשעה בביצוע שלוש עבירות סחר בסמים משנת 2011, בגין ריצה ארבעה חודשי מאסר בעבודות שירות וצו מבחן.

מתסקיר שירות המבחן עולה, כי הנאשם הוא מרקע חרדי. לתקופה מסוימת ניהל אורח חיים חילוני וכיום מנהל אורח חיים דתי-חרדי. למשך תקופה השתמש בסמים, אולם מאז הרשעתו נמנע מכך.

עוד עולה מהתסקיר, כי הנאשם הפר צו המבחן אשר ניתן בעניינו. עיון בתיק בית המשפט מלמד, כי השירות הגיש הבקשה להפקעת הצו באיחור ניכר, באופן שמנע דיון בענין.

להערכת שירות המבחן הרקע לעבירות אותן ביצע הנאשם הוא "חלק מניסיונו להשיג קבלה ושייכות אל קבוצת השווים, בהיותו מצוי בתחילת דרכו לגיבוש זהותו האישית והחברתית". השירות מעריך, כי כיום הנאשם מבין הפסול שבמעשיו ומקיים אורח חיים נורמטיבי. לאור זאת, המליץ השירות להמנע מהשתתף מאסר לריצוי בעבודות שירות והמליץ על השתתף מאסר מותנה ו- 300 שעות של"צ.

דין והכרעה

לזכות הנאשם עומדים הודאתו במיוחס לו והשינוי אותו עשה בחייו מאז ביצוע העבירות. בעת ביצוע העבירות היה הנאשם בן 21, וכיום הוא בן 29, ומתסקיר שירות המבחן ניכר שעשה שינוי ממשי בחייו, גם אם רק בשנים האחרונות.

כן נתתי משקל רב לחלוף הזמן מאז העבירות. העבירות מושא כתב האשום נעברו בשנת 2006. כתב האשום הוגש בשנת 2010, בשיהוי של ארבע שנים - ולא שמעתי מהמאשימה כל הסבר לכך. אעיר בהקשר זה, כי על פי רוב מוגשים תיקים דומים לצד בקשה למעצר עד תום ההליכים או בקשה לקביעת תנאי שחרור מכבידים. עם הגשת כתב האשום נקבע התיק לפני שופט אחר, ולאחר פרישתו של אותו שופט הועבר התיק אלי. הנאשם אותר רק בשנת 2013 ועניינו התעכב בגלל תקלות בהעברת חומר החקירה אל באת כוחו. משכך, חלוף הזמן נובע מן האיחור שבהגשת האשום והעכובים שבאיתור הנאשם והעברת חומר החקירה אל באת כוחו.

מנגד, זקפתי לחובת הנאשם עברו הפלילי. הרשעתו הקודמת של הנאשם היא בשל עבירות שבוצעו בשנת 2011, ומכאן שהשינוי אותו ערך הנאשם בחייו, לא נעשה בסמוך לביצוע העבירות אלא רק בשנים האחרונות, לכל המוקדם.

לאור נסיבותיו האישיות של הנאשם והשינוי אותו עשה בחייו, אכן ניתן לשקול חריגה ממתחם העונש ההולם את העבירות. גם לחלוף הזמן משקל רב בקביעת העונש. אמנם חלוף הזמן אינו מצדיק חריגה ממתחם העונש ההולם, אך המאשימה רשאית להביא בחשבון נתון זה במסגרת שיקוליה להסדר בו היא מציגה עונש החורג לקולא מהמתחם - מה שאין בית המשפט יכול לעשות. כך גם ביחס לקושי הראייתי אשר עמד ברקע ההסדר (ר' דברי ב"כ המאשימה בישיבת יום 16.2.14).

מכאן עולה, כי למרות שהסדר הטעון שבין הצדדים מגביל טיעונה של המאשימה לעונש של מאסר בעבודות שירות הנמצא **הרבה** מתחת לרף הנמוך של מתחם העונש ההולם את העבירות מושא האשומים הראשון והשני, ההסדר עצמו אפשרי, בעיקר לאור חלוף הזמן וגם לאור נסיבותיו האישיות של הנאשם. עם זאת אציין, כי לו הייתי גוזר דינו של הנאשם במנותק מן ההסדר, ספק רב אם חרף כל השיקולים לקולא, הייתי נמנע מלהשית על הנאשם עונש מאסר לריצוי ממש.

קביעת העונש במסגרת ההסדר

לאחר שנתתי דעתי לכל אלה, ראיתי לגזור על הנאשם עונש שעקרו ששה חודשי מאסר בעבודות שירות. קביעת רף עליון של מאסר לריצוי בעבודות שירות במסגרת הסדר הטעון מבטאת באופן מלא את כל השיקולים אותם ניתן לזקוף לזכות הנאשם - ואף יותר מכך. לא ראיתי להביא בחשבון את אותן הנסיבות והשיקולים פעם נוספת בקביעת עונשו של הנאשם **בתוך** מתחם העונש שנקבע במסגרת ההסדר, ובכך "לספור אותן פעמיים". כנגד כל הנסיבות המקלות עומדים חומרת המעשים בהם הורשע הנאשם והכיעור שבהם. כפי שהבהרתי, הרף הגבוה של ההסדר הוא העונש **המינימלי** ההולם את העבירות (ואולי אף פחות מכך).

אין מיותר להזכיר בהקשר זה, כי נאשם מס' 3 הורשע במיוחס לו באישומים 1 ו- 2 בלבד, ונגזר עליו במסגרת הסדר טעון עונש של 15 חודשי מאסר בפועל, 8 מתוכם במצטבר לעונש מאסר אותו ריצה בגין תיק אחר (ר' פרוטוקול ישיבת יום 5.6.13). אכן, ניתן לאבחן בין שני הנאשמים (לנאשם מס' 3 עבר מכביד יותר) אך קיים פער משמעותי ביותר בין עונשיהם של השניים.

ראיתי לאזן ההקלה לה זכה הנאשם במסגרת ההסדר, בהשתתף מאסרים מותנים מכבידים, אשר את חלקם לא ניתן לרצות בעבודות שירות.

לפיכך גוזר על הנאשם את הענשים הבאים:

א. ששה חודשי מאסר בפועל, אשר ירצו בעבודות שירות. הממונה יקבע מועד תחילת ריצוי עונש שיחול

לאחר יום 2.11.14 ויודיע עליו לבית המשפט עד ליום 1.10.14. החלטה בדבר מועד התיצבות לריצוי העונש תנתן ללא קיום דיון ועל הנאשם לעקוב אחרי הענין.

ב. שבעה חודשי מאסר, אותו לא ירצה אלא אם יעבור על עבירת רכוש שהיא פשע תוך שלוש שנים מהיום.

ג. ארבעה חודשי מאסר, אותו לא ירצה אלא אם יעבור על עבירת רכוש שהיא עוון, לרבות היזק לרכוש, תוך שלוש שנים מהיום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, ט"ו אלול תשע"ד, 10 ספטמבר 2014, במעמד הצדדים.